

Terugblik

Als ratten konden lachen....

Avond in Uden. In de immense veehal zijn zojuist de laatste weeën van het jaarvergaderingsdebat van zo'n 200 veehouders weggeëbd. Ik sta in de startblokken voor een rattebabbel en een gediensige veesuppoost sleept een microfoon aan met een eindeloos snoer. Ik weiger manmoedig. Waarom? Misschien om door een minimum staal van gedecideerdheid een maximum aan stilzwijgen af te dwingen? In elk geval hypnotiseer ik mezelf op dit moment tot een grenzeloos vertrouwen in de kwaliteit van eigen stembanden.

Tweehonderd veehouders dus van diverse pluimage en omvang. En had de ietwat zelfverzekerde microfoon-weigering dan toch het gehoopte succes? Want m'n eerste zinnen vlogen door een bijna angstig-stille hal en die ritsel- en kuchvrije sfeer blééf gehandhaafd.

Tot dan hadden eventueel aanwezige ratten nog geen enkele reden tot lachen gehad. Maar toen....

Gelegenheid tot vragen stellen. Pretendent no. 1 registreerde met een vinger-in-de-lucht z'n aanwezigheid om zich dan moeizaam uit z'n zetel te verheffen. Een veehouder die mij, toen ie in volle lengte was opgericht, deed denken aan een Japanse worstelaar. Mijn schatting van 's mans zwaarte kwam ver over de 200 pond en het stemvolume waarmee hij z'n ontdekking de ruimte inslingerde, was aan dat getaxeerde gewicht recht-evenredig.

„Meneer”, zo stak de 200-plusser van wal, „ik geloof dat ik een manier gevonden heb om die krengen van m'n bedrijf weg te krijgen. Ik heb er één gevangen, geroosterd en 'm toen met een touw achter aan de fiets gebonden. Zo ben ik een keer of tien over m'n bedrijf gekard en na een paar dagen waren alle ratten verdwenen”. Hier zweeg de Udense Japanner.

Na zo'n vertelsel mag je hooguit minzaam lachen, maar tegelijk bekruipt je een ondefinieerbaar gevoel: méént ie het of zet ie me voor de overige 199 voor Jan Doedel? Ik vond voor beide mogelijkheden een dekking.

„Meneer, ik betwijfel of dit de ware reden is geweest van het verdwijnen van uw ongewenste kostgangers. Maar ik zou u wel aanraden met die fietstochten dóór te gaan: een prima vermageringskuur”.

G. J. Pop.

... met een touw achter aan de fiets gebonden....”

